

повыкаха да дойде прѣдъ сѣдѣнѣ съ Елиса, която ѝ бѣше станала робыня. „Миро, ѝ каза първыйтъ сѣдѣя, трѣбва да ви покажемъ нашѣтъ обычай; но знайте добръ, че ако не быхте вършили тѣй, както извыскува нашѣтъ законъ, то ще го заплати вашата робыня Елиса съ живота си. Припомнете си най-точно поведеніето, което ѝе тя имала съ васъ въ Атинѣ: до осамъ дни трѣбва да постѣпвате съ неѣ, както ѝе и тя постѣпвала съ васъ; трѣбва да ся заклѣнете веднѣга, че ще постѣпвате тѣй. Подиръ осамъ дни ще бѣдете свободна да постѣпвате съ неѣ, както ви ѝе по волю. А вѣй, Елисо, знайте добръ, че и най-малкото непослушаніе ще вы направи робыня въ остатѣка на днитѣ ви.“ На тѣзи думы Мира и Елиса ся заплакахъ. Мира клѣкна прѣдъ краката на сѣдѣжтѣ, и го заклѣ да ѣ не прѣселва да ся клѣпе. „Дигнете ся, господжо, ѝ рѣче той; разбира ся че туй създаніе вы ѝе употрѣблявало съ єдинъ много страшенъ начинъ, когото вѣй да уприличите несмѣете, та трѣперете. Искаль быхъ да ми дозволише законѣтъ за да ви допустѣхъ туй, що ми просите; но туй ѝе невѣзможно. Сичко що могъ да направъ на вашъ ползъ ѝе да скратѣ испѣта и да го смалъ на четири дны; но недѣйте противорѣчи, защото ако єднѣ само думѣ продумате, тогава ще имате цѣли осѣмѣтъ дни.“ Мира ся прочее заклѣ, и извѣстѣхъ на Елиса, че отъ утрѣшния день ще почне нейното робство. Пратѣхъ ся при Мира двѣ жены, които бѣхъ одѣлжени да записватъ сичкытѣ тѣхны разговори и тѣхнытѣ работы въ растоянѣето на тѣзи четири дни, Елиса, като видѣ че туй бѣше єднѣ припрѣнъ нуждѣ, зазѣ мѣстото на слугынѣжтѣ; защото при сичкото си голѣмство тя рѣши да бѣде